

[Charlotte Antonsen]

på vi tilsammen kan gøre noget reelt ved arbejdsløsheden, og vi forventer, at samarbejdet bliver langt bedre nu, efter at anden fase er indtrådt.

Angående de institutionelle ændringer takkede jeg udenrigsministeren for at åbne en kateder for diskussionen. Venstre har allerede meldt ud, at vi godt kan acceptere ændringer i de institutionelle rammer; det centrale for os er, at vi prioriterer udvidelsen med bl.a. de øst-europæiske lande og bringer EF i stand til at optage disse nye lande.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at Venstres budskab i dag er, at vi ønsker at afskaffe de danske tabuer i unionsdebatten, og at der skal være åbenhed i forholdet til befolkningen med hensyn til det, der sker i Unionen.

Endelig vil vi godt stemme for dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

En fascinerende tale fra det liberale parti Venstre, som gerne vil åbne for debatten og fjerne alle tabuerne, hvorpå man bruger over halvdelen af tiden på at tale om det sikkerhedspolitiske arbejde i Europa og bruger det som argument for, at nu skal vi altså have en afstemning om Vestunionen, for nu skal vi have forsvaret ind i Unionen; sådan forstod jeg fru Charlotte Antonsen.

Det er, som om Venstre og fru Charlotte Antonsen har glemt hele arbejdet i CSCE, som faktisk drejer sig om sikkerhed og samarbejde i Europa og er indrettet til det. Og når man fra Venstres side siger, at udviklingen vil ske inden for Vestunionen, virker det altså, som om man har glemt en lille ting, nemlig at ikke engang alle europæiske NATO-lande kan være medlem af Vestunionen. De kan få en associationsordning og en observatørordning, men de kan ikke blive medlemmer af Vestunionen, medmindre de også er en del af Den Europæiske Union.

Derfor har Fremskridtspartiet været så stor modstander af denne opbygning af endnu en militær institution i Europa. Vi har NATO, vi har CSCE, og vi skal til at koncentrere os om at få de ting til at fungere. Vi skal lade være med at bruge al tiden på debat og få noget aktion i gang i stedet for, så tror jeg faktisk, at vi i fællesskab kunne finde ud af en ordentlig og fornuftig løsning på det.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Fru Charlotte Antonsen sagde, at det var uærligt, at undtagelserne skulle være evigt, og skældte også os ud for at være uærlige. Jeg vil gerne sige, at det danske memorandum, som fru Charlotte Antonsens parti er medunderskriver af, siger, at disse undtagelser er udtryk for en ny og langsigtet dansk EF-politik. Nu er langsigtet selvfølgelig ikke det samme som evigt, men Maastricht-traktaten er altså først lige trådt i kraft, og nu vil fru Charlotte Antonsen ophæve en af undtagelserne kun et halvt år senere. Er det ærligt at skrive under på, at noget er langsigtet, og derefter forlange, at det skal ophæves efter et halvt års forløb? Jeg vil snarere mene, at det er mere uærligt end noget andet.

Og så vil jeg i øvrigt spørge den konservative ordfører, om hans parti kan tilslutte sig Venstres forslag om at holde en folkeafstemning i forbindelse med EF-valget.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er også til fru Charlotte Antonsen, som følte, at det var vigtigt, og som håbede, at det var muligt at få det danske folk til at slutte op om en folkeafstemning.

Man må spørge, om fru Charlotte Antonsen forestiller sig en vejledende folkeafstemning, eller hvad fru Charlotte Antonsen egentlig forestiller sig. Hvis man skal holde en bindende folkeafstemning om et eller andet, kræver det jo også et flertal her i Folketinget for det, og der er altså ikke flertal i Folketinget for et forsvarsamarbejde i EU.

Jeg synes sådan set, det er fint, at Venstre markerer sig så rent. Rent personligt tror jeg, at det fører til, at man får et yderligere nej til Europasamarbejdet, og det synes jeg ikke der er behov for i øjeblikket. Og derfor vil jeg godt spørge, hvad fru Charlotte Antonsen har tænkt sig at gøre. Kan vi nu forvente et forslag til folketingsbeslutning fra Venstre, eller hvad er den videre plan?

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det, vi hørte før, var vel egentlig, at Venstre opsagde det nationale kompromis, for det kan vel ikke rigtig forstås på anden vis.